

maatte ønskes, da man derved i høi Grad vilde fravige den Praxis som i en Række af Aar er fulgt, ikke at optræde hindrende for Kommunikationsvoesenet; jeg vilde ogsaa meget beklage, om man vilde gjøre det. Hvis der var Tale om store omfattende Anlæg, hvor der var Spørgsmaal om store Expropriationer, turde der maatte være Anledning til hver enkelt Gang at tage under Overveelse, om saadanne Anlæg burde sættes i Værk; men det maa erindres, at disse Anlæg ere af langt ringere finantsiel Betydning, saaledes at der altsaa ikke synes i hvert enkelt Tilfælde at være tilstrækkelig Anledning til at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse. Jeg vil ogsaa tro ligesom den ærede Ridsfører, at en Lov som denne i høi Grad vilde berøvlige en uhyre og altfor stærk Sigen efter at faae Jernveie anlagte, og jeg tror endnu, at vi bør erindre, at det, at vore Jernbaner nu have udvidet sig meget betydelig, har gjort, at mange Landeveie, som med stor Bekostning ere blevne anlagte, nu ikke mere have den Betydning for den almindelige Færdsel, som de havde, dengang de anlagdes, idet de paa Grund af Færdselens Forandring ved Jernveiene er blevne et Gode af temmelige underordnet Betydning for Trafikken paa det Sted, hvor de ere anlagte. Man vilde imidlertid ved den her omhandlede Benyttelse kunne give dem en ikke ubetydelig Anvendelse til Kommunikationsvoesenet's Forbedring, da det jo i Reglen er brede, jævnt anlagte Landeveie, hvor et saadant Anlæg utvivlsomt vilde være et stort Gode for dem, der maatte erkjende, at de finantsielle Kræfter ikke ere tilstrækkelige til et Jernveianlæg, og hvor Omstændighederne ikke vilde tale for dette, men hvor man dog ønskede at gjøre et betydeligt Skridt fremad til Forbedring af Kommunikationen. Jeg vil derfor haabe, at det høie Thing ikke ved Afslutningen af denne Debat, efterat have fulgt Udvalget ved 2den Behandling, efterat have fulgt Ministeren med Hensyn til en ringe Ændring og efter i 3 Møder at have behandlet denne Sag, nu pludselig skulde nære Frygt og lade Sagen falde.

Steenstrup: Jeg skal blot tillade mig at fremdrage en Side af Sagen, som jeg tror, at det ærede Medlem, der først reiste Oppositionen, har overset. Disse Bevillinger komme jo ikke frem, uden at man aner det, og kunne ikke gives, uden at vedkommende Kommunalbestyrelse bliver hørt. Nu gad jeg dog vidst, om man ikke kan forudsætte, at Kommunalbestyrelsen ligesaa vel som vedkommende Minister ere fornuftige Folk, der ikke gaa hen og anbefale slige Sporveie paa Steder, hvor to Vogne ikke kunne passere hinanden. Det ærede Medlem kan vistnok fuldtændig slaa sig til No i den Henseende, og jeg er overbevist om, at man snarere vil komme til at mangle end faae for mange af disse Spor. Hvis man har saamegen Frygt i vore Dage, tror jeg, at man og-

faa kunde forbyde Brugen af Kniv og Gaffel. I hvilken Retning er man ikke i vore Dage udsat for Livsfare, naar man betragter, hvad der kunde ske, og jeg paastaar, at der ikke er mere Fare ved at passere disse Sporveie end ved at passere de almindelige Veie, hvor man ikke møder Andet end almindelige Vogne. Jeg skal endnu tillade mig at paastaa, at denne Lov kan blive af Betydning for stedmoderlig behandlede Egne og navnlig i fjerntliggende Egne af umaadelig Betydning. Jeg paastaar, at for de Egne, hvor man ikke kan tænke paa noget Jernbaneanlæg, kan dette Lovforslag gjøre ligesaa stor Nytte, som Jernbanerne gjøre i heldigere situerede Egne, og jeg skal derfor paa disse Egnes Vegne — og der er her i Landet mange af dem — meget stærkt anmode de ærede Medlemmer, som bo langt fra Jernbanerne, og hvis Stilling er saaledes, at de ikke kunne drage direkte Nytte af disse i deres Egne, om, at de ikke slaa denne Lov ihjel, da den er saa nær ved at være færdig.

Rasmussen: Den ærede sidste Taler paastod, at der ikke kunde være mere Fare ved dette Lovforslag end ved at bruge Kniv og Gaffel. Jeg paastaar det Modsatte. Der er ikke Bevis for nogen af Delene. Jeg fastholder ogsaa min Paastand, og det er min faste Overbevisning, at Lovforslaget maa føre til flere Ulykker. Med Hensyn til den ærede Ministers Udtalelser om, at der i Forveien var en Bemyndigelse for Ministeren, da veed jeg godt dette; men jeg udtalte, at man snarere burde indskrænke denne Ministerens Bemyndigelse, end at man burde udvide den, og saa i det enkelte Tilfælde give en særegen Lov. Naar den ærede Minister udtalte, at det vilde være lige saa farligt at give en Lov for det enkelte Tilfælde som i Almindelighed, saa kan det være muligt, at Ministeren har Ret heri; men jeg tror, at der ved den enkelte Leilighed kunde tages forskillige Hensyn fra Rigsdagens Side. I Nærheden af Byerne er det muligt, at Sagen ikke vilde være saa farlig, som f. Ex. paa Landet paa de almindelige Landeveie, hvor der sjældent er nogen Hest, som kommer i Berøring med Sligt. Det er efter min Formening selskapt, at, naar et Par Heste møder et saadant Tog kjørende paa Veien, maa de absolut blive bange for det. Man skal huske paa, at paa smalle Landeveie farer det lige forbi En. Det er noget ganske Andet, at Hestene ikke blive bange for Jernbanen, thi den gaar ikke lige ved Landeveien, og naar man skal kjøre over en Jernbane, kan man standse, inden Lokomotivet kommer; men her er det ikke til at forebygge, at man kommer lige forbi et saadant Lokomotiv, og saa siger jeg, som jeg sagde første Gang, at jeg antager, at de Reisfarendes Plads vil blive i Veigrøften, og dette vil altid være farligt. Denne Mening har jeg nu, Andre have Lov til at have en anden Mening. Jeg har ikke troet, at hvad jeg har sagt,